

GEBROKEN GLAS

Leesexemplaar

Lees de thrillers over Kathleen Verlinden!
Alle delen kunnen los gelezen worden.

Hou van mij

Het eerste topboek in de Kathleen Verlinden-reeks

Laat me los

Bij een schreeuw om hulp valt er geen tijd te verliezen

Vergeet mij niet

Wanneer je tot diep in je ziel gebroken bent

Vergeef me

Als vergeten onmogelijk is...

Zuur

Een bijtend scherpe whodunit

Kwijt

Wat als die ene kans bestaat dat zij er toch nog is?

Femme fatale

Het sensueelste verhaal tot nu toe

Het perfecte meisje

Niets is zo perfect als het lijkt!

ANJA FELIERS
Gebroken glas

Van Halewyck

Emmy

Ze keek haar kamer rond.

Voor de laatste keer.

De kamer die na een half jaar toch was gaan aanvoelen als haar thuis. Als een verlengstuk van wie zij was. Waar ze zich altijd goed had gevoeld. Veilig en geborgen.

Haar kamer die ze zelf had mogen inrichten van haar vader. Wat ze ook gevraagd had, haar vader had geen moeite te veel gedaan om ervoor te zorgen dat zij zich thuis zou voelen.

Langzaam keek ze haar kamer rond.

De paarse gordijnen waren een echte eyecatcher en had ze zelf gekozen. Ze vond toen dat ze perfect pasten bij de donkerblauw geverfde muren en dat gevoel was nooit weggegaan.

Terwijl ze op haar bed lag, met haar rug tegen de muur, gleden haar ogen over haar prachtige witte eiken boekenrek. Haar vader had haar daarmee verrast, om haar kamer nog meer compleet te maken. Om haar een plek te geven nadat hij en Emmy's moeder van elkaar gescheiden waren. Zodat ze zich thuis zou voelen in de nieuwe moderne villa waar ze vanaf dan gingen wonen. Zij, haar vier jaar oudere broer Matteo en haar vader.

Haar moeder had haar vader aan de kant geschoven. Ze was vertrokken zonder zinnige verklaring en had het hele gezin achtergelaten. Emmy en haar broer Matteo bleken plotseling niet meer zo belangrijk.

Emmy schudde haar hoofd. Was het toen allemaal begonnen? Was de scheiding van haar ouders niet onrechtstreeks de oorzaak van alles wat er daarna was misgelopen?

Ze miste haar moeder ontzettend. Meer dan dat ze dat aan haar vader of Matteo zou toegeven. Emmy begreep niet waarom ze was weggegaan. Waarom ze hen had achtergelaten. Waarom ze nauwelijks nog contact zocht met haar dochter en haar zoon. Wat betekenden zij nog voor haar als ze niet eens de moeite deed een berichtje te sturen, een telefoontje te beantwoorden? Het leek wel alsof ze haar vader, Matteo en zij uit haar leven had geband en ze zo weinig mogelijk aan hen herinnerd wilde worden.

Emmy stond langzaam op, zocht met haar benen het evenwicht en dronk gulzig van de fles die ze in haar handen had. Het goedje brandde in haar keel en veroorzaakte een bittere rilling over haar rug.

Ze pakte de foto die op het boekenrek stond in haar ene hand. Hun gezinnetje, zoals het een jaar of vijf geleden nog was. Een jongere versie van haarzelf en haar broer. Haar ouders leken nog hetzelfde. De foto was genomen tijdens hun jaarlijkse reis naar Toscane. Nietsvermoedend lachten ze alle vier in de lens. Nietsvermoedend van wat hen nog te wachten stond.

Emmy sloot haar ogen en slikte haar tranen weg. Ze keek naar de fles cognac die ze in haar hand hield. Ze keek

naar de hoeveelheid pillen die op haar nachtkastje lag. Waren het er genoeg? Ging ze dit echt doen?

Opnieuw veegde ze hardnekkig haar tranen weg.

Ze voelde zich zo leeg.

Zo verschrikkelijk leeg.

Ze wist niet hoe ze dit ellendige gevoel dat zich verankerd had in haar lijf het hoofd moest bieden. Het verteerde haar steeds meer. Dag na dag. Nacht na nacht.

Ze had het al geprobeerd. Ja, dat had ze. Ze had haar leven echt op een positieve manier weer op de rails willen krijgen, maar hoe hard ze ook haar best had gedaan, het was haar niet gelukt. Niet echt.

Ze keek smalend naar de foto en liet hem toen voor haar voeten vallen. Het glas kraakte toen het de grond raakte. Een lelijke barst ontsierde haar moeders glimlach.

Emmy draaide zich om, liep naar het raam en schoof haar gordijn opzij. Ze keek naar het huis dat pal tegenover het hare lag.

Haar hart sloeg een tel over toen ze zag dat het licht op zijn slaapkamer nog brandde.

Zou hij weten wat er in haar omging?

Zou hij beseffen wat hij haar had aangedaan?

Even dacht ze nog na, spoelde ze de beelden opnieuw af die zich opgestapeld hadden in haar hoofd en die een eigen leven waren gaan leiden. Ook nu trok er een bittere rilling door haar lijf.

Ze schudde haar hoofd. Ze hoefde hier niet langer over na te denken. Ze had genoeg geprobeerd. Geen woord, geen verzoek, geen smeekbede konden hem op andere gedachten brengen. Ze had iets misgedaan. Ze wist alleen niet wat.

Opnieuw zette ze de fles aan haar mond en dronk.

Toen draaide ze zich om en liep zonder aarzelen naar haar nachtkastje. Ze ging op haar bed zitten, nam de strook met pijnstillers en drukte de pillen er een na een uit.

Tranen stroomden onophoudelijk uit haar ogen. Ze dacht aan haar broer Matteo. Aan haar schat van een vader. Aan wat het met hen zou doen. Aan de pijn die het zou veroorzaken. Even aarzelde ze nog. Heel even maar. Toen dacht ze aan hem.

Ze vulde haar mond met twee, drie pillen tegelijkertijd. Ze nam een grote slok cognac, sloeg haar hoofd ruw naar achteren en slikte ze door. Ze herhaalde haar actie. Bij de derde keer bleven enkele pillen steken. Ze kokhalsde. Voelde hoe haar ogen wegdraaiden. Haar slokken werden groter. Ze slikte steeds meer alcohol om de pillen in haar keel niet te hoeven voelen. Steeds opnieuw herhaalde ze haar bewegingen. Totdat de pillen op waren. Totdat het pijn deed in haar keel. Ze boerde toen ze probeerde om de laatste restjes cognac meester te worden. Ze veegde haar mond af, liet de fles naast haar bed vallen en met een draai-erig gevoel in haar hoofd ging ze liggen op bed. Ze trok haar knuffel stevig tegen zich aan.

‘Het spijt me, Matteo’, fluisterde ze, nog nauwelijks hoorbaar.

‘Het spijt me, papa... Het ging niet meer...’

Terwijl ze op het bed lag, voelde ze hoe de loomheid in haar lichaam trok.

Ze dacht plotseling aan iets: het zwembad.

Het zou sneller gaan. Het zou sneller achter de rug zijn als ze...

Moeizaam richtte ze zich weer op. Haar benen voelden wankel, maar met het beetje concentratie dat ze nog had, moest het lukken. Ze raapte de fles cognac van de grond. Ze richtte zich op en strompelde moeizaam naar haar kamerdeur. Daarna zwalpte ze de gang in, zich steeds ondersteunend van muur tot muur. Bij de trap hield ze even halt. Opnieuw nam ze een slok van de fles cognac. Het leek alsof de kracht uit haar handen weg was. Voordat ze beseftte wat er gebeurde, viel de fles uit haar handen. Hij kletterde de trap af. Stukken glas bleven her en der achter. Grote bruine vlekken werden op de witte trap zichtbaar. Emmy's kat Sylvester sprong verschrikt opzij en bekeek zijn baasje schichtig.

'Shiiiiit', mompelde Emmy. Ze leunde moeizaam tegen de zijmuur aan en het kostte haar alle moeite om trede per trede af te dalen zonder haar evenwicht te verliezen. Ze voelde hoe wankel ze was. Haar evenwichtszintuig daagde haar uit. Maar ze nam haar tijd. Stap voor stap nam ze uiterst voorzichtig trede per trede.

Toen ze eindelijk beneden kwam, hoorde ze zelf hoe ze hijgde. Haar ademhaling was zwaar en nadenken kostte haar steeds meer moeite.

'Het zwembad', lispelde ze. Ze liet zich vallen tegen het grote schuifraam en nog voordat ze het opende, drukte ze de zwembadverlichting aan.

'Mooooi', zei ze schamper toen ze zag hoe de lichtjes in het zwembad een blauwe gloed in het water legden.

Even bleef ze voor het grote zwembad staan. Met het laatste beetje verstand dat haar nog restte, keek ze over het water heen. Ze wist dat de combinatie met het water dodelijk zou zijn. Medicijnen, drank, water... Het was

een doeltreffende cocktail in haar plan het leven op te geven.

Opnieuw dacht ze aan Matteo.

Opnieuw dacht ze aan haar vader.

Tranen rolden uit haar ogen. Ze wist dat alles wat ze deed zinloos was. Er was voor haar geen reden meer te blijven. Niet als alles zo'n pijn deed.

Ze strekte haar armen uit, keek over het zwembad heen de duisternis in. Ze sloot haar ogen en wachtte enkele tellen...

Het was geen sprong in het zwembad. Geen sierlijke duik. Nee, alsof alleen de zwaartekracht nog vat op haar had, liet ze zich weerloos vallen.

Het koude water benam haar de adem. Ze verzette zich niet toen ze langzaam onder water verdween. Ze voelde hoe het water haar omsloot en naar beneden zoog. De stilte rondom haar voelde aan als thuiskomen.

Dit was wat ze wilde.

Ze kon nu alles loslaten.

Alles was eindelijk voorbij.

Kathleen

‘Lucas heeft gebeld’, zei ik.

Julie zat aan de tafel, gebogen over haar laptop heen toen ik de keuken binnenkwam. Ik probeerde mijn stem neutraal te laten klinken. Ik legde mijn telefoon op de keukenkast.

‘Wat wil hij?’

Ik haalde mijn schouders op en leunde tegen de kast aan.

‘Ik weet het niet...’ antwoordde ik naar waarheid.

Julie wachtte, maar toen ik mijn zin niet afmaakte, ging zij verder.

‘Er is iets. Met Lucas. Ik zie het aan je.’

‘Ja’, antwoordde ik eerlijk en ik schudde mijn hoofd. ‘Hij heeft niets verduidelijkt, maar ik hoorde aan zijn stem dat het niet zomaar een bezoekje zal zijn.’

‘Hij is al lang niet meer hier geweest’, besloot ze.

‘Hij komt sowieso nog maar weinig langs.’

‘Toen je nog aan het revalideren was, bezocht hij je wel regelmatig.’

Dat was waar. Na de aanslag die ik wonderwel overleefd had en een periode in het ziekenhuis te hebben doorgebracht, was ik genoodzaakt te revalideren in een verzorgingstehuis. Lucas kwam toen regelmatig langs. Twee,

drie keer per week was geen uitzondering. Hij moedigde me steeds aan, motiveerde me op dagen dat ik erdoor zat en dat ik dacht dat ik nooit helemaal zou herstellen. Hij was geduldig en lief. De Lucas die ik altijd graag had gezien.

Ik knikte glimlachend.

‘Ja, hij heeft een tijdlang erg zijn best gedaan. Hij wilde alles wat fout was zo graag herstellen.’

Julie keek me een poosje zwijgend aan.

‘Heb je het hem vergeven?’

Ik glimlachte opnieuw.

‘Het vergeven is niet zo moeilijk. Het vergeten is vaak veel moeilijker.’ Ik draaide me om, deed de kast open en nam een glas.

‘Wil je ook wat water?’

Julie schudde haar hoofd.

‘Hij houdt nog steeds van je, mama’, zei ze toen.

‘Dat weet ik’, reageerde ik. ‘En ik hou op mijn manier ook nog van hem. Hij heeft veel voor mij betekend. Hij heeft jou gered. Dat vergeet ik allemaal niet. Net zomin als ik de beelden niet kan vergeten van jou en hem samen. Het is hem vergeven, dat meen ik echt, maar ik denk niet dat er nog een echte relatie mogelijk is met Lucas.’

‘Omdat je die beelden niet kunt vergeten’, herhaalde Julie mijn woorden.

‘Ja. Hij heeft een cruciale fout gemaakt door jou te proberen verleiden. Dat vergeet een moeder niet.’

Julie staaarde over haar laptop heen voor zich uit. Ik wist dat ze nog steeds op Lucas gesteld was, ook al had hij een serieuze misstap begaan.

‘We hebben veel te verwerken gehad de laatste jaren’, zei ze stil.

Ik glimlachte en dronk van mijn water.

‘Dat is een understatement. We mogen opgelucht zijn dat het niet allemaal nog erger is.’

‘Maar ik begrijp Lucas wel. Ook hij heeft met veel moeten dealen. Hij heeft nu eigenlijk niemand meer.’

Julie keek me aan.

‘Ja, maar het gaf hem geen vrijgeleide te doen wat hij gedaan heeft. Uiteindelijk is alles goed gekomen. Hij heeft zich opnieuw van zijn beste kant laten zien. Maar hij was bijna tussen ons gekomen. Dat zou ik hem nooit vergeven hebben. En mezelf ook niet.’

‘Heeft hij gezegd wanneer hij zou komen?’

‘Vanavond. Wanneer jij bij je vader en Simon bent.’

Julie keek naar de klok aan de muur.

‘Zullen we dan samen aan het avondeten beginnen? Ik heb Simon beloofd met hem naar de film te gaan vanavond. Anders red ik het niet.’

Ik knikte. Ik was blij dat Julies band met haar vader en haar halfbroer steeds beter werd. Het had er lange tijd naar uitgezien dat ze Lennert niet als haar vader zou erkennen. Het had haar goed gedaan om een tijdlang bij hen te wonen in de periode dat ik moest revalideren na de aanslag. Haar band met Lennert was een stuk sterker geworden. Het had me eerst ook verbaasd dat ze zo een goede klik had met Simon, maar tegelijkertijd besepte ik ook dat Julie altijd kind alleen was geweest. Ze wist niet hoeveel een broer of een zus konden betekenen. En Simon was echt wel dé ideale broer voor haar. Ook hij had nog geen relatie, wat betekende dat ze er samen al eens vaker opuit trokken.

‘En je weet echt niet waarover Lucas jou wil spreken?’ vroeg Julie, terwijl ze haar laptop afsloot en dichtklapte.

‘Nee’, zei ik.

Julie liep naar buiten en riep op Charly, onze nieuwe jonge boxer. Ik dacht aan Diesel, onze vorige hond, die ze uitgerekend van Lucas cadeau had gekregen. Beelden over hoe Diesel aan zijn einde was gekomen, drongen zich opnieuw aan me op.

Gelukkig had ze deze pup zelf gekocht, zodat hij haar niet constant herinnerde aan Lucas.

Ik vertelde Julie niet dat Lucas erop had aangedrongen dat hij mij alleen wilde spreken. Onder vier ogen, had hij gezegd.

Ik had gehoord hoe zijn stem klonk. Vergiste ik me of weerklonk er een sprankeltje hoop in?

Ik staarde voor me uit, terwijl ik dacht aan onze goede momenten samen. Ik sloot mijn ogen een tel. Ik wist het niet helemaal zeker, maar ik had een vermoeden waarom hij het zo belangrijk vond dat we alleen zouden zijn vanavond. En ik wist niet wat ik met dat gegeven moest aanvangen.

Matteo

Hij keek om omdat hij dacht iets te hebben gehoord. Een geluid dat ergens vanachter het huis kwam.

‘Sprekten we dan morgenavond opnieuw af?’ Zijn vriendin Noor keek hem onderzoekend aan, legde haar hand speels op zijn schouder. Matteo draaide zich weer om naar haar en knikte haar toe.

‘Misschien kunnen we naar de bioscoop?’ stelde zij voor.

‘Ja, dat is misschien een goed idee’, zei hij op automatische terwijl zijn gedachten nog steeds bij het geluid waren dat hij had gehoord. Hij probeerde het te reconstrueren, maar Noor trok de aandacht naar zich toe.

‘Mag ik echt niet even mee binnenkomen?’ vroeg ze opnieuw. Ze boog zich voorover, terwijl ze nog op haar fiets zat, naar Matteo toe.

Matteo glimlachte en schudde zijn hoofd.

‘Mijn zusje is nu thuis’, zei hij. ‘Misschien een andere keer.’

‘Maar zij kent mij toch ook’, drong ze verder aan. ‘En je vader is nu niet thuis.’

Matteo voelde hoe Emmy langzaam maar zeker zijn argumenten ontkrachtte.

‘Emmy weet toch wat wij hebben... Ze heeft er nog nooit moeilijk over gedaan.’

Matteo’s blik gleed naar Emmy’s kamer. De kans was inderdaad groot dat zij vroeg naar bed zou gaan. Zij kroop wel vaker vroeg haar bed in.

‘Matteo?’ drong Noor aan. ‘Toe nu. Het kan nog uren duren voordat je vader terug is.’

Matteo wist dat ze gelijk had. Zijn vader was chirurg en was voor een spoedoperatie weggeroepen. Hij had nog een bericht gehad dat hij niet op hem moest wachten en dat het erg laat kon worden.

‘Oké’, zei hij terwijl hij een laatste blik wierp op Emmy’s slaapkamer. ‘Kom dan maar. Maar niet langer dan een uur, oké?’

Noor lachte en kuste Matteo blij op zijn voorhoofd. Toen sprong ze uitgelaten van haar fiets. Ook Matteo stapte van zijn fiets. Hij moest lachen om Noor’s reactie.

Samen manoeuvreerden ze hun fietsen naar de achterzijde van het huis. Noor plaatste haar fiets tegen haar vertrouwde plekje tegen de muur van het huis en volgde Matteo. Die opende de houten toegangspoort en stapte met zijn fiets naar binnen.

Hij keek even vreemd op toen hij zag dat de zwembadverlichting al brandde. Hij wilde net zijn fiets in de garage zetten toen zijn aandacht getrokken werd door een grote vormeloze zak die in het water dreef.

Hij zag uit zijn ooghoeken hoe Noor naar hem keek. Hij hoorde haar vragen wat er was. Of er iets scheelde. Hij keek naar de vreemde zak in het water.

Toen het tot hem doordrong wat hij zag, voelde hij hoe zwak zijn knieën plotseling aanvoelden. Eerst zette hij

nog aarzelend enkele stappen in de richting van het zwembad, maar toen hij zag hoe haar haar uitwaaiende boven haar hoofd, in het water, schreeuwde hij haar naam. Zo hard als hij kon.

‘Emmy!’

Zonder zelf te beseffen wat hij deed, snelde hij naar het zwembad. Hij dacht niet na. Hij sprong het water in, in de richting van zijn zus, die bewegingloos in het water dreef.

‘Emmy!’ riep hij opnieuw. Hij trok ruw aan haar schouders, draaide haar om, keek geschokt naar haar gesloten ogen.

‘Nee, nee, nee’, zei hij hard, steeds harder. Hij sloeg haar armen om zich heen en trok haar met alle kracht die hij in zich had naar de kant.

‘Help me’, riep hij naar Noor, die ontzet aan de rand van het zwembad stond.

‘*Oh my God*’, hoorde hij haar steeds zeggen. Haar woorden maakten hem bang.

‘Trek haar uit het water. Snel’, beval hij haar.

Noor boog zich voorover en nam Emmy bij de schouders vast terwijl Matteo met alle kracht die hij in zich had haar naar boven duwde.

Matteo staaarde naar zijn zus. Haar gezicht was bleek, haar lichaam was slap. Te slap.

Hoelang lag zij hier al in het water?

Terwijl Noor Emmy moeizaam op het droge trok, haastte Matteo zich uit het water.

Hij streek het haar uit haar gezicht, legde zijn hand in haar hals.

‘Bel de hulpdiensten’, zei hij tegen Noor zonder haar aan te kijken. Angsts omsloot zijn hart. Was hij te laat?

Hij keek naar het bleke gezicht van zijn zus en schudde toen zijn hoofd.

‘Emmy’, zei hij hard en duidelijk. Hij schudde haar voorzichtig heen en weer terwijl hij haar naam steeds herhaalde. Zijn blik was gericht op haar gezicht. Op haar ogen. Maar Emmy reageerde niet. Bewegingloos, uitdrukkingloos lag ze daar. Stil. Veel te stil.

Hij kon niet langer wachten.

Hij moest iets doen.

Nu.

Hij boog zich voorover, drukte Emmy’s neus dicht, duwde haar mond voorzichtig open en zette zijn mond op haar lippen. Hij blies lucht in haar mond zoals hij dacht dat hij het moest doen. Zoals hij het ooit geleerd had op een EHBO-cursus, enkele jaren geleden. Vijf keer. Hij wist dat hij haar vijf keer moest beademen. Daarna plaatste hij zijn handen op Emmy’s borstkas. Hij drukte stevig op en neer, steeds opnieuw. Dertig keer. Dat wist hij zeker. Hij telde. Drukte. En telde.

Ondertussen hoorde hij hoe Noor de hulpdiensten verwittigde. Het drong nauwelijks tot hem door wat ze zei. Zijn aandacht was bij Emmy. Bij zijn bewegingen. Bij alles wat hij deed.

Hij blies opnieuw lucht in haar mond. Vijf keer. Ondertussen gingen zijn gedachten tekeer. Hij mocht haar niet verliezen. Niet zo. Niet nu. Wat er ook gebeurd was. Wat er ook aan de hand was. Zij mocht niet sterven.

Hij kon haar niet verliezen.

Niet op deze manier.

Hij dacht aan zijn vader. Aan zijn moeder. Hij schudde zijn hoofd.

Toen hij opnieuw op haar borstkas drukte, prevelde hij hardop.

‘Kom op Emmy, kom op. Je mag me niet alleen laten. Je moet hier blijven. Je moet... Het moet...’ Tranen stroomden plotseling over zijn gezicht. Hij schudde zijn hoofd opnieuw. Hij mocht nu niet instorten. Zijn zus had hem nodig.

Hij en alleen hij kon haar nog redden. Hij alleen...

Als hij maar niet te laat was...

Kathleen

Toen de deurbel weerklonk, gleed er een vreemd gevoel door mijn lichaam. Ik kon niet omschrijven wat het was. Ik wist alleen dat dit aangekondigde bezoek geen normaal bezoekje zou zijn.

Ik keek Lucas recht in de ogen toen ik de deur opende. Zonder een woord te spreken staarden we elkaar enkele seconden aan. Toen glimlachte hij goedmoedig.

‘Dag Kathleen, je ziet er goed uit.’

Zijn woorden brachten een zinding in mijn onderbuik. Ik registreerde het, erkende het gevoel. Tegelijkertijd besepte ik dat ik dit gevoel moest weren. Ik kon het niet toelaten. Er was te veel gebeurd tussen hem en mij. Tussen hem en Julie. Mijn ratio berispte me. Floot me in alle toonaarden terug, maar mijn lichaam sprak mijn verstand op alle mogelijke manieren tegen. Ik besepte dat mijn wangen rood kleurden. De blos verraadde me. Ik zag dat Lucas het opmerkte en deed een stap achteruit.

‘Kom binnen’, zei ik. Lucas wachtte niet langer en betrad mijn huis.

Hij volgde me naar de woonkamer. Ik vroeg hem plaats te nemen in een van de zetels terwijl ik in een fauteuil tegenover hem ging zitten. Het was belangrijk dat ik een zichtbare afstand creëerde. Wat mijn lichaam mij ook

probeerde duidelijk te maken, ik zou het ontkennen. Ik zou weerstand bieden.

‘Je bent alleen?’ vroeg Lucas.

‘Ja, Julie is met Simon naar de film.’

Lucas knikte.

‘Leuk dat Julie een nieuwe hond heeft. Charly heet hij, toch?’

‘Ja, het was zo vreemd zonder Diesel. Zo’n nieuwe pup brengt weer wat leven in huis.’

‘Ja, ik denk dat dat vroeg of laat ook wel zal gebeuren.’

Lucas wreef met zijn ene hand over zijn arm, alsof hij het plotseling koud had. Hij keek me even aan, maar wendde toen zijn blik af. Ik wist dat hij naar woorden zocht.

‘Je vraagt je vast af waarom ik nu hier ben. En waarom ik zo lang ben weggebleven.’

‘Ja’, zei ik in alle eerlijkheid. ‘We hebben je inderdaad al lang niet meer gezien.’

Opnieuw wreef hij over zijn arm. Hij glimlachte vermoed.

‘Het leek zo logisch, wat ik allemaal gedaan heb.’ Hij keek op. ‘De plannen die ik heb, die ik aan het uitvoeren ben. Ik dacht dat ik er goed aan deed. Dat het een stap vooruit zou zijn. Maar nu zit ik hier, tegenover jou. En nu weet ik het allemaal niet meer...’ Zijn stem stonk. Hij haalde zijn schouders op en wreef over zijn gezicht.

Ik keek naar Lucas zoals hij voor me zat. Zoals hij handelde. Lucas, die ik door en door kende, in elke beweging, elke oogopslag, elk woord dat hij sprak. Ik kende hem zo goed dat ik gemakkelijk tussen de lijnen kon lezen. Dat ik hem begreep voordat hij zelf wist wat er in hem omging.

Een schok trok door me heen. Ik besefte opeens waarom hij hier was.

‘Je gaat weg’, zei ik plotseling. De woorden ontsnapten aan mijn mond. Ook al had ik het gewild, dan nog had ik ze niet kunnen tegenhouden.

Lucas keek verbaasd op. Een paar tellen staarden we elkaar aan. Zonder een woord te spreken. Hij keek me alleen maar aan en ik wist dat ik gelijk had. Ik had de waarheid gesproken. Ik had gezegd wat hij niet durfde uit te spreken.

‘Ja’, zei hij toen alleen maar. Hij keek me aan en wachtte.

Waarop?

Dat ik hem zou tegenhouden? Dat ik hem zou vragen, smeken hier te blijven? Bij mij?

Ik schudde mijn hoofd en verbeet het verterende gevoel dat opdook in mijn lichaam.

‘Waarom?’ zei ik alleen maar.

Lucas schudde zijn hoofd.

‘Ik heb een huisje in Zuid-Frankrijk gevonden. Iets wat nog gerenoveerd moet worden, maar waar ik wel al in kan wonen.’ Hij slikte moeizaam. ‘Ik heb een tijdlang goed gespaard, ik kan even verder zonder echt te moeten werken. In die tijd wil ik het huis opknappen. Daarna kan ik door mijn werk als aannemer vast wel aan de slag in Frankrijk. Ik hoef niet het grote geld binnen te halen. Als ik maar verder kan, voor mezelf kan zorgen.’ Lucas schraapte zijn keel.

‘Morgen zal ik mijn handtekening zetten onder het contract. Dan wordt alles definitief. Het plan is dan om zo snel mogelijk te verhuizen.’

Lucas keek me aan. Zijn blik tastte de mijne af. Ik wist wat hij zocht. Hij zocht een reactie die hem vertelde dat hij dit niet hoefde te doen. Die zijn plannen zouden verhinderen. Die hem een mogelijkheid gaf hier een einde aan te maken.

Ik had Lucas' woorden aangehoord. Ik had hem niet onderbroken. Dat was moeilijk, want met elk woord dat hij uitsprak, ging mijn hart steeds pijnlijker kloppen.

Ook ik schraapte mijn keel.

'Ik had gevraagd waarom, Lucas. Niet hoe. Niet waar.' Ik keek hem aan. 'Waarom? Waarom ga je weg?'

Lucas liet zich achterover zakken in de sofa. Hij haalde zijn schouders opnieuw op. Er zat iets wanhopigs in die beweging.

'Ik dacht dat ik er goed aan deed', zei hij opnieuw. Hij ontweek mijn blik. 'Ik heb lange tijd gehoopt. Dat het tussen ons weer goed zou komen. We hebben veel meegemaakt, veel domme dingen gedaan, maar ook fantastische tijden beleefd. Ik dacht dat wat wij deelden uiteindelijk alles zou overwinnen. Ik weet dat je geen relatie meer hebt met Lennert. Ik dacht dat dat een reden had. Dat je de tijd wilde nemen om alles wat gebeurd is een plaats te geven en dat je uiteindelijk misschien de Lucas zou zien die ik altijd geweest ben. Voordat alle drama in ons leven kwam.'

Ik zweeg. Ik gaf Lucas de kans zijn verhaal te doen. Zijn woorden kwamen aan bij mij, zonder dat hij het zich realiseerde. Zijn analyse was juist. Tijdens mijn revalidatie en ook daarna had ik alle mannen in mijn leven hardnekkig verbannen. Ik had het even gehad met alles wat er gebeurd was en waar het naartoe geleid had. Dat was een

goede beslissing geweest, waarbij ik na een tijd ook voelde wie wat betekende voor mij.

Lennert was nog steeds Julies vader en dat alleen al was een gegeven waar ik nooit omheen zou kunnen. Hoe lief en goed hij ook was, hij zou nooit meer hetzelfde voor mij betekenen als in mijn studententijd. Hij was veranderd, maar ik ook. Ik hield van hem, maar alleen omdat hij Julies vader was. Meer zou het nooit meer worden. Ik wist dat en hij ook. En daar hadden we ons beiden mee verzoend. Ik al gemakkelijker dan hij.

En dan was daar Lucas nog.

Lucas die altijd van mij zou houden. Ook dat wist ik, erkende ik, maar ik wist niet of ik ooit echt zou kunnen vergeten wat hij had gedaan.

‘Wat vraag je nu eigenlijk, Lucas?’ vroeg ik. Ik hoorde dat mijn stem koeler klonk dan ik eigenlijk wilde. Ik besepte dat ik een barrière opwierp. Dat ik mezelf wilde beschermen. Alleen wist ik zelf niet goed waartegen.

Lucas keek me hulpeloos aan.

‘Ik moet iets drinken’, zei ik plotseling. Ik stond resoluut op.

‘Wil jij ook iets?’ vroeg ik.

‘Wat je open hebt’, zei hij toonloos. Hij ontweek mijn blik.

Ik liep naar de keuken, trok de koelkast open en greep naar de al eerder geopende fles cava. Automatisch nam ik twee glazen uit de kast. Terwijl ik de cava schonk, trilde mijn hand. De cava gutste langs het glas op de kast. Ik zette de fles neer, steunde met mijn twee handen op de kast, boog mijn hoofd en sloot mijn ogen. Het duizelde me plotseling.

Lucas' woorden echoden in mijn hoofd.

De betekenis ervan drong op een pijnlijke manier tot me door.

Hij ging weg. Hij zou weggaan... Als ik hem liet gaan. Plotseling waren daar zijn armen om me heen.

Even verstijfde ik. Ik had hem niet gehoord. Zijn omhelzing verraste me.

'Shhhh', deed hij aan mijn oor. 'Ik ben hier.' Ik hield mijn ogen gesloten en voelde hoe hij zijn lichaam tegen mijn rug drukte. Ik liet mijn hoofd tegen het zijne vallen. Ik trilde. Hoe ik het ook probeerde tegen te houden, het lukte niet. Mijn lichaam verraadde me keer op keer.

'Je hoeft maar één woord te zeggen', zei hij zacht aan mijn oor. 'Één woord van jou en ik maak alles ongedaan, dat beloof ik je.'

Tranen welden op in mijn ogen. Ik slikte moeizaam. Ik wist wat hij bedoelde. Ik wist wat hij vroeg. Hij wilde met mij verder. Zoals het voorheen was, maar wat hij vroeg was moeilijk...

Hij draaide me voorzichtig om en streek liefdevol mijn haar uit mijn ogen, zoals hij zo vaak al had gedaan. Het voelde zo vertrouwd aan.

'Ik weet dat ik je overval, maar ik wil niet dat je dagenlang, wekenlang over een antwoord nadenkt. Ik wil dat je nu eerlijk bent, dat je spreekt vanuit je buikgevoel. Ik wil met jou verder. Dat weet ik zeker. Wat ik van jou wil horen, is dat je dat ook wil. Voor honderd procent. Met minder neem ik geen genoegen. Dat is de essentie en het enige wat telt voor mij.'

Ik schudde mijn hoofd en trok Lucas tegen me aan. Over zijn schouder heen keek ik de keuken in terwijl mijn

gedachten tekeergingen. Ik keek naar de keukenvloer. Hoelang was het geleden dat we daar gelegen hadden en onstuimige seks met elkaar hadden? De passie tussen ons was er altijd geweest. Niemand anders dan Lucas kon me dat gevoel geven. Het gevoel dat ik de enige vrouw was die er echt toe deed.

Ik omhelsde Lucas stevig en sloot mijn ogen opnieuw, verdrong de beelden van hem en mij samen.

‘Je vraagt veel van mij’, zei ik. Mijn stem klonk wanhopig.

Lucas liet me los. Hij keek me aan, probeerde mijn blik te doorgronden.

‘Ik vraag alleen wat nodig is om dit samen waar te maken. Als jij twijfelt, houdt het op.’

Ik zei niets.

‘Je twijfelt’, zei hij toen.

‘Ik kan dit niet’, zei ik zacht. ‘Niet nu.’

Lucas wachtte, maar toen ik bleef zwijgen, deed hij een stap achteruit.

‘Dan weet ik wat me te doen staat.’ Ik hoorde de spijt in zijn woorden doorklinken.

‘Weet je het zeker?’ vroeg hij nog.

Ik kon hem nog tegenhouden als ik wilde. Hij gaf me die kans nog. Ik wist dat ik maar één woord hoefde uit te spreken om ervoor te zorgen dat hij bleef.

‘Ik weet niets zeker’, zei ik eerlijk. ‘Alleen dat ik dit nu niet kan.’

‘Dan weet ik genoeg’, besloot hij.

Zonder nog iets te zeggen, boog hij zich langzaam naar me over en kustte me lang en voorzichtig op mijn mond. Tranen gleden uit mijn ogen, maar ik hield ze niet

tegen. Net zomin als ik hem tegenhield toen hij de keuken verliet en ik even later de voordeur hoorde dichtvallen.

Matteo

Terwijl hij zijn handelingen bleef herhalen, steeds opnieuw, gingen de gedachten in Matteo's hoofd tekeer.

Wat was er gebeurd?

Hoe kwam Emmy in het zwembad terecht?

Was dit een ongeluk? Te wijten aan een verkeerde handeling?

Maar tegelijkertijd weerklonken de alarmbellen in Matteo's hoofd. Hij dacht aan hoe slecht Emmy zich de afgelopen tijd gevoeld had. Hoe vermoeid ze er steeds had uitgezien. Haar gedachten die altijd zo ver weg zaten.

Hij dacht aan hoe afstandelijk ze gedaan had. Tegen haar vader. Tegen hem.

Hij wist plotseling zeker dat er meer aan de hand moest zijn. Waar hij wekenlang de harde realiteit had weggedrukt, niet had willen zien dat het niet goed ging met zijn zus, zo sloeg de waarheid hem nu keihard in zijn gezicht. Er was meer aan de hand. Veel meer. Het vertrek van zijn moeder. De breuk met Tom. En hij had er de ogen voor gesloten.

'Kom op, Emmy, godverdomme...', vloekte hij tussen zijn tanden door. 'Je mag niet opgeven. Het. Mag. Niet.' Op de snelle cadans van hoe hij op haar borstkas drukte, stuwden de woorden uit zijn mond.

Een gorgelend geluid uit Emmy's mond deed hem geschrokken opkijken. Matteo staakte zijn handelingen en staaarde naar haar bleke gezicht. Golven water gulpten uit haar mond. Een opgelucht gevoel trok even door zijn lijf. Hij draaide haar onmiddellijk, voorzichtig maar kortdaat, op haar zijde.

'Emmy', zei hij indringend terwijl hij zich over haar heen boog. 'Emmy, ik ben bij je. Alles komt goed. Alles komt goed.'

Hij keek toe terwijl ze steeds opnieuw kokhalsde. Maar hij wist dat dit goed was. Hij wist dat dit een goed begin was.

Een tijdlang liet hij haar begaan. Keek hij enkel toe hoe het water uit haar lijf gulpte.

Toen draaide hij zich om naar Noor, die nog steeds onthutst achter hem stond.

'Noor, haal binnen even een paar dekentjes. Ze liggen op de sofa in de woonkamer. Haast je, alsjeblieft.'

Noor knikte, aarzelde niet en liep naar binnen.

'Spuug het maar uit', zei Matteo terwijl hij Emmy's hoofd met zijn hand ondersteunde. 'Het komt goed nu. Ik ben bij je. De ziekenwagen is onderweg.'

Emmy opende plotseling haar ogen terwijl ze kermde. Ze schudde haar hoofd en keek haar broer met lege ogen aan.

'Nee', fluisterde ze moeizaam. Matteo moest zich voorover buigen om te horen wat ze zei. 'Nee, geen ziekenwagen, ik wil...' Een nieuwe golf water verliet haar mond. Matteo boog zich opnieuw voorover en suste haar. Hij kuste haar zachtjes op haar hoofd. 'Het moet, Emmy. Je hebt veel te veel water binnengekregen.'

Emmy schudde stil haar hoofd. Haar ogen waren gesloten. Rillingen trokken door haar lijf. Nu en dan schokte ze.

Ze was bleek. Ontzettend bleek. Hoewel ze niet naar het ziekenhuis wilde, toch was haar verzet niet groot. Matteo besepte dat ze uitgeput was.

‘Hier zijn de dekentjes.’ Noors stem achter Matteo deed hem opkijken. Hij liet Emmy voorzichtig los, nam de dekentjes aan en schikte ze over Emmy’s lichaam heen.

‘De ziekenwagen zal zo wel hier zijn’, zei Noor.

Matteo knikte terwijl hij zijn zus bleef aankijken.

‘Er lagen glasscherven op en onder aan de trap’, zei Noor nu. Er klonk een bepaalde ondertoon door in haar stem.

‘Glasscherven?’ Matteo keek op.

‘Ik denk van een fles cognac of zo.’

Matteo liet de woorden tot zich doordringen.

‘Ze heeft gedronken. Sterkedrank’, concludeerde ze.

Hij schudde zijn hoofd. Hij keek Emmy bezorgd aan. Ondertussen dacht hij na.

‘Blijf even bij haar, wil je?’ zei hij terwijl hij opstond. Zonder nog om te kijken, liep hij het huis via het schuifraam binnen. De open trap die in de woonkamer uitkwam, lag inderdaad bezaaid met stukken gebroken glas. Hij herkende in de stukken de fles cognac van zijn vader.

Matteo liep ijlings de trap op, tussen de glasscherven door. Hij liep rechtstreeks naar Emmy’s kamer. Daar knipte hij het licht aan. Terwijl hij in de deuropening stond, overzag hij de kamer van zijn zus. Hij zag vrijwel onmiddellijk de lege strips medicijnen op haar bed. Matteo liep ernaartoe en nam ze in zijn hand. Hij bekeek de

twee lege strips en voelde een misselijkmakend gevoel in hem naar boven stijgen.

Emmy had zelfmoord willen plegen. De pillen. De sterkedrank. Haar lichaam in het zwembad.

Hij beseftte dat hij maar net op tijd was thuisgekomen. Als hij onderweg naar huis langer was blijven dralen, was hij zijn zus kwijt geweest.

Matteo sloot een tel zijn ogen en verdrong de tranen.

Het geluid van de sirene van de ziekenwagen maakte hem opnieuw alert. Hij opende zijn ogen, stak de lege strips medicijnen in zijn broekzak, keek nog eenmaal de kamer rond en draaide zich toen om. Hij haastte zich de trap af en toen hij beneden kwam, weerklonk de deurbel al.

‘De ziekenwagen is er’, riep hij naar Noor. Snel opende hij de voordeur en liet de verzorgers het huis binnen. Hij legde in een paar woorden uit wat er gebeurd was.

Via de open glazen schuifdeur begaven ze zich naar buiten.

Terwijl ze zich over Emmy heen bogen, vertelde Matteo wat hij wist. Hoe hij haar in het water had aangetroffen. Dat hij haar onmiddellijk gereanimeerd had.

‘Ze heeft waarschijnlijk ook nog twee strips pijnstillers gehad en sterkedrank.’

Terwijl hij de woorden uitsprak, keek Noor hem verbijsterd aan. Ze sloeg een hand voor haar mond.

‘Oh mijn God’, zei Noor. De ontzetting weerklonk in elk woord dat ze uitsprak. ‘Ze heeft zelfmoord willen plegen.’

Matteo legde zijn arm om Noors schouder heen en beet op zijn onderlip.

‘Ik ga met haar mee’, zei Matteo. ‘Ik bel mijn vader onderweg. Ik hoop dat ik hem kan bereiken.’

‘Wil je dat ik meega?’ vroeg Noor. Tranen stonden in haar ogen.

Matteo schudde zijn hoofd.

‘Nee’, zei hij stil. ‘Ik denk dat het beter is als ik even alleen ben met haar.’

Kathleen

Het was logisch dat ik het aan iemand kwijt moest. Iemand die mij door en door kende. Iemand die op de hoogte was van mijn verleden met Lucas en ook de ups-and-downs in onze relatie van dichtbij had meegemaakt.

Toen ik aanbelde en ze even later de deur opende, leek ze niet eens verbaasd dat ik bij haar op de stoep stond.

‘Kom binnen’, zei Liesbeth nog voordat ik iets kon zeggen. ‘Ik had je al verwacht.’

Ze sloot de deur achter me. Terwijl we door de gang liepen, naar de woonkamer, besepte ik dat ze het al wist. Lucas was bij haar langs geweest. Nog voordat hij het mij verteld had. Het gaf me een vreemd gevoel.

‘Ga zitten’, zei Liesbeth. Ze had twee glazen op tafel staan en een fles cava.

Toen ze zag dat ik ernaar keek en meewarig glimlachte, keek ze me aan.

‘Ik dacht dat we die wel konden gebruiken’, zei ze.

Ik ging in een fauteuil zitten.

‘Je weet het dus al’, concludeerde ik.

‘Ja’, zei Liesbeth, terwijl ze tegenover me ging zitten. ‘Hij is hier vanmiddag geweest.’ Ze droeg een strakke, eenvoudige witte jurk die haar gebruide huid accentueerde. Het viel me op hoe goed ze eruitzag.

Lucas woonde op de bovenverdieping van haar herenhuis. Omdat Liesbeth geen relatie had, was het niet eenvoudig voor haar geweest om alleen een huis te kunnen kopen. Omdat Lucas aannemer was en hij een aantal jaren geleden naar onderdak zocht, besloten ze het huis samen aan te kopen en zou Lucas tijdelijk op de zolderverdieping wonen. Lucas hielp ook met de renovatie van het herenhuis. Dat was nu al ettelijke jaren geleden.

‘Hij vertelde me wat zijn plannen waren’, zei Liesbeth terwijl ze vooroverboog en de geopende fles cava vastnam.

‘Maar hij zei ook dat alles van jou afhing. Of jij nog zou openstaan voor een relatie met hem.’

Ik zei niets en keek toe hoe Liesbeth de glazen vulde. Het nieuws over zijn vertrek was nog niet volledig tot me doorgedrongen.

Liesbeth overhandigde me een glas en nam ook het hare vast. We dronken beiden zonder te klinken.

Ik schudde mijn hoofd.

‘Ik kan me nauwelijks voorstellen dat hij weggaat’, zei ik toen. Ik keek Liesbeth aan.

‘Dus je laat hem gaan’, besloot ze.

‘Had ik hem dan moeten tegenhouden?’ zei ik. Voor het eerst klonk de verbijstering in mijn stem door.

‘Ik weet het niet’, zei Liesbeth zacht. ‘Jullie hebben zoveel gedeeld met elkaar. Ik weet als geen ander wat hij betekent voor jou, Kathleen.’ Ze keek me bezorgd aan. ‘Maar weet je dat zelf wel?’

Ik haalde mijn schouders op. Vermoeid wreef ik over mijn gezicht. Ik wilde zoveel zeggen, maar tegelijkertijd was ik sprakeloos.

‘Kun je hem vergeten, Kathleen? Ben je daar echt toe in staat?’

Ik aarzelde.

‘Ja’, zei ik toen. ‘Ik moet wel.’

‘Omwille van de streek die hij heeft uitgehaald met Julie?’

‘Ja’, zei ik opnieuw. Iets krachtiger nu.

‘Maar hij was alles kwijt toen, Kathleen. En ik meen me te herinneren dat jij toen met hem in bed hebt gelegen en hem onmiddellijk daarna de laan uit stuurde. Jij had gedronken. Hij ook. Jij maakte een onvergeeflijke fout. Hij ook.’

‘Dus je vindt ze ook onvergeeflijk?’ reageerde ik alleen maar.

Liesbeth schudde geërgerd haar hoofd. ‘Pak me nu niet op een woord. Je weet wat ik bedoel. Er was verdriet in het spel. Afwijzing. Machteloosheid. Frustratie. En giet daar nog een stevige portie drank bij.’

‘Het praat niet alles goed’, wierp ik tegen.

‘Nee, daar heb je gelijk in, maar het verklaart veel van Lucas’ gedrag toen. Hij was zichzelf niet. Dat weet jij ook.’

Ik zweeg en zuchtte, dronk opnieuw van mijn cava. Hij smaakte bitter.

‘En je mag niet vergeten dat hij Julie nadien ook letterlijk gered heeft. Als Lucas er niet was geweest, dan had ze het waarschijnlijk niet kunnen navertellen.’

‘Ja, dat is ook zo, maar...’

‘In feite ligt er jullie niets meer in de weg. Van Lennert heb je afstand genomen. Hij weet wat je wel en niet wil. Hij respecteert dat ook. Hij respecteert Lucas zelfs. Waarom wring je dan nu zo tegen?’